

RECENSIE

VERVELENDE BUS (4+)

SCHIPPERS&VANGUCHT

★★★★☆ JEUGDTHEATER
29 SEPTEMBER 2017 - 2 TURVEN HOOG,
STADHUISPLEIN, ALMERE - [SPEELLIJST](#)

Foto: Moon Saris

VERVELING OP EEN VOETSTUK

Door Sander Janssens gepubliceerd 30 september 2017

Niets zo vervelend als wachten op de bus. Wie háát ze niet: die zinloze minuten die stevast uren lijken te duren. Of nog erger: in een bus zitten die niet rijdt. Opgesloten in verveling, geen kant op kunnen, overgeleverd aan het nietsdoen. Ook zo vervelend: een oersaaië theaterinstallatie, zo eentje die maar blijft duren, en waarin helemaal niets gebeurt.

Vervelende bus is een theatrale video-installatie (zonder aanwezige acteurs dus), die zich afspeelt in een geparkeerde bus die voor de gelegenheid van jeugdtheaterfestival 2 Turven Hoog in Almere tot stilstand is gekomen. Op de ramen van de bus zijn videoprojecties te zien: op die manier kijken we vanuit de bus naar een aantal doodnormale mensen dat staat te wachten bij een bushalte. Maar naarmate de tijd verglijdt blijken lang niet al die mensen zo normaal te zijn als dat ze in eerste instantie leken.

Makersduo Jellie Schippers en Myriam Van Gucht – tevens oprichters van de Internationale Vereniging ter Bevordering van de Ongehoorzaamheid der Jeugd – ontwierpen een knappe, filmische choreografie, waarbij er steeds meer te zien is naarmate je er langer naar kijkt. Tussen alle alledaagsheid ontwaren we ineens onder meer: een man met een molensteenkraag (steelt die nu tussen neus en lippen door de bloemen van een passerende vrouw?), twee kinderen in streepjespyjama die in een winkelwagentje voorbijrijden, een meisje op één hoog, dat uit verveling bijna uit het raam valt.

Het uitgangspunt van deze installatie van Schippers&VanGucht doet denken aan *Voorstelling waarin hopelijk niets gebeurt*, de eerste jeugdvoorstelling die Jetse Batelaan regisseerde. Het is een viering van de verveling – die als bron geldt voor alle creativiteit. Wanneer destilleer je anders uit een rij wachtende zakenmannen ineens een vrolijke groepschoreografie? Of wanneer vallen je de buitenissige figuren die gewoon over straat lopen ineens op? Een goede dosis verveling zorgt dat zintuigen en fantasie lekker met elkaar aan de haal gaan. En zonder al te prekerig te klinken: in een tijd waarin alles snel snel snel moet, waarin op elke verloren minuut een beeldscherm antwoord lijkt te bieden, is het een belangrijk signaal dat nietsdoen ook wat oplevert.

Uiteindelijk maakt het (sterk gestileerde) realisme in de videoprojecties plaats voor onvervalste fantasie. Blauwe mannetjes nemen het straatbeeld over en zetten de boel op z'n kop, ze klimmen in de klokken en samen zingen ze een lied – om vervolgens in blauwe bolletjes te veranderen. Als je maar lang genoeg wacht, kan alles. Want pas als je alle verzet tegen die oeverloze verveling opgeeft, het niet meer probeert te doorbreken maar er juist met volle teugen van geniet, kunnen er ineens mooie dingen gebeuren.

Kortom: *Vervelende bus* is een voorstelling waarin zó weinig gebeurt, dat je uiteindelijk ogen en oren tekort komt.

